

■ PRVOTISAK

Ivan Martinac Kolovoz nad Kninom

za naše mrtve

Početkom travnja 72.
dok su travanjske kiše još mirisale
na ožujsku buru,
a koža bridjela od lagana mržjenja
podsjećajući na dodir koprive
napisao sam

PROCES

koji mi ni onda, a ni kasnije
nije bio posve jasan

Ipak,

jedno je očito

Ta pjesma naglašava prostor i vrijeme
govoreći o nečemu neodređenom,
nekom sporu, sukobu između nas i njih,
s tolikim uvažavanjem
kao da su izmišljotine — činjenice,
a snovi — zbilja:

Odgovarajte na moja pitanja!

Iskoristite svoju mogućnost!

Možda su to nedužne slike?

Možda je to uvjet za spas?

Kolovoz

(Kolovoz nad Kninom)

Dolazimo do kraja koji je uvijek isti
polazeći od početka ponekad različitog
?!!

Zaista, sve se obistinilo
poput proroštva Jeremijina

Izim nedužnih slika

Nad Kninom je kolovoz

Oni, preko rijeke, pokušavaju sa sebe
otresti zločine

a mi već vidimo cilj, nadomak smo cilju

što je odavno, od pamtivijeka, u nama

a zove se — konac vladavine Zloga

Prijatelji!

Sunarodnjaci moji!

Ovo što pišem za naše je mrtve,

koji su svoje zemaljsko tijelo

darovali Hrvatskoj

pod nebom Knina,

pod nebom Kostajnice,

pod nebesima u kolovozu

Njima kažem,

iskreno vjerujući da me čuju:

Ovo je čas žetve i nove sjetve,

jer kako posijemo tako ćemo i žeti,

dogodine i za stotinu ljeta

a vama kažem:

Ovo je presudni čas,

koji ne priznaje manjak čovječstva,

lakovjernost,

nagodbu i nelagodu

Imajte to na umu!

(govorim svima)

Bog nam je poslao stručak pohvala,

Bog Presuditelj i Otkupitelj

šalje nam pohvale,

ali i nekoliko razložnih sumnji

— da će oni uskoro izići

iz svojih krtičnjaka

prerušeni u neke druge ili drugačije,

majstori prerušavanja

— da će se, možda, nekim velebnim,

nama nepoznatim trikom

pretvoriti u trbuhozborce,

zagovaratelje budućnosti

i da će, kad-tad, naučivši se kucati,

pokucati na naša vrata,

koja su na njihovu Jugu i Zapadu,

jer ih Jug i Zapad privlače

više od ičega,

više nego leptiricu svjetlo

...

U Splitu, na blagdan Gospe Snježne,

5. kolovoza 1995.

Ivan MARTINAC